

РЕШЕНИЕ

№ 2598

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10689** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на С. Б., против ОТКАЗ, постановен от Трети секретар консулска служба - А.

Л. И. Т., за издаване на виза тип D.

В жалбата се твърди неправилност и незаконосъобразност на издадения административен акт. Сочи се, че жалбоподателят има сключен брак с българска гражданка. Навеждат се доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази насока са излагат в съдебно заседание. От съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. .

Ответникът - трети секретар на Посолството на Република България в А. - Република Турция, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призован, не изразява становище .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал искане в Посолството на РБ в Турция (стр. 13), за получаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 01.10..2020г. същият е получил отказ за издаване на виза /стр. 11/, по образец. В основанието на постановения акт е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е конкретизирано, заявителят не доказва достоверно целта и условията на пътуването; при извършена проверка , е установено, че съпругата му живее на друг адрес с двете си деца и техния баща.

При така установените факти , АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок , подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Видно от представеното заявление за виза, в същото е посочено, че приемащо лице е Л. М. А.,- съпруга на заявителя. Към същото са приложени, както следва: копия от националния паспорт, от личната карта на съпругата, декларация с нотариална заверка на подписа, изходяща от Л. М. А. и от молителя, в които е посочено, че гражданският брак, сключен между тях не е с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Приложени са два договора за наем, първият, с нотариална заверка на подписите, сключен между жалбоподателя и З. М.,а вторият –между неговата съпруга и същия наемодател, за възмездно ползване за срок на една година за недвижим имот с административен адрес в [населено място], [улица], както и удостоверение за адресна регистрация на този адрес на Л. М. А.. Приложено е още извлечение от банкова сметка, от което се установява, че молителят разполага с финансови средства за издръжка, както и Удостоверение за сключен граждански брак, от което е видно, че жалбоподателят е сключил граждански брак на 24.02.2020г. с Л. М. А..

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са

компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от Л. Т. – трети секретар, определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 22 / 26. 06. 2018 г. на посланика на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи, поради което съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, като, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В оспорения отказ, се сочи, че заявителят не е установил достоверността на целта на пребиваване, както и че съпругата- българска гражданка, живее на друг адрес, с друг мъж и двете им деца.

Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ, в съставения за отказа формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ. Административният орган е изложил бланкетни такива. Макар да е направен опит за посочване на фактическите основания, обосноваващи правните изводи, същите са до такава степен неясни досежно техния източник и посочените обстоятелства, че следва да се приравнят на липса на мотиви.

Видно от приетите по делото доказателства, с подаване на заявлението за издаване на

виза, чужденецът е представил писмени доказателства във връзка с искането му.

Както основателно се навежда в жалбата, в съставения форумляр за отказ не е налице обсъждане на тези документи, както и не са посочени относимите обстоятелства, които са останали недоказани.

В приложеното писмо на Териториална дирекция „Национална сигурност“ [населено място] (стр. 78) е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразяват да му бъде разрешена виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България.

Становището на директора на дирекция „Миграция“ при ОД на МВР Т.(стр.82) е отрицателно. Същото се базира на неиндивидуализирани с номер и дата докладна записка и протокол за проверка на адрес. Горното, наред с констатираното несъответствие между имената на посоченото за проверено лице / Л. А./ и съпругата на заявителя / Л. А./, отсъствието на каквато и да е конкретика / имена, ЕГН на деца, съжител/ прави становището, че „съпругата на чужденеца живее със съпруга си и двете им деца на друг адрес“ необосновано . Още повече, че в хода на съдебното производство бяха представени писмени доказателства, че Л. А. има три деца, че същата не е сключвала друг брак, както и че бащата на децата и е адресно регистриран на друг адрес, различен както от посочения в договора за наем, така и от този, цитиран в становището на дирекция „Миграция“.

За да се приеме, че е изпълнено изискването за мотивираност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК същият следва да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Както бе посочено по-горе, специалният ЗЧРБ също изрично регламентира изискването за излагане на мотиви при издаване на отказ за виза. Цитирането на правното основание за отказа или посочването на общи, бланкетни мотиви, както в случая, не е достатъчно, за да бъде изпълнено нормативното изискване за мотивираност на акта. В оспорения акт административният орган се е ограничил да изложи като мотиви за отказа липсата на доказателства за изпълнение на законовите изисквания за издаване на виза, като почти дословно е цитирал приложимите разпоредби – чл. 10, ал. 1 т. 17 и т. 24, ЗЧРБ./ последната, междувпрочем, не фигурира в текста на български език на формуляра за отказ/. Същият не посочил конкретните фактически основания, въз основа на които е формирал тези правни изводи – кои факти и обстоятелства органът е анализирал, за да приеме, че са налице посочените правни основания за отказ на виза. Също така, при наличието на приложения към заявлението писмени доказателства във връзка с основните причини, обосноваващи престоя на чужденеца в България , органът не ги е обсъдил и не е изложил съображения за причините, поради които е приел, че тези доказателства не са достатъчни, както и не е посочил какви документи е следвало, но не са били представени от кандидата.

Това нарушение на административнопроизводствените правила, наред с проявения откровен формализъм при извършване на дължимите проверки и съгласувателни процедури, е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на

жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложенияте към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни изисквания не е изпълнил.

Допуснатото нарушение препятства осъществяването на съдебен контрол за материалноправна законосъобразност на административния акт, тъй като неизлагането на конкретни фактически основания за издаването му в значителна степен пречи да бъде извършена преценка доколко правилно е приложен материалният закон. / Вж.Решение № 2015 от 13.4.2020 г. по адм.д. № 7192/2019 г. на Административен съд – София/.

По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган който следва да анализира представените от кандидата документи, да проведе конкретно, а не формално предвидените съгласувателни процедури, при необходимост да изиска допълнителни документи, с цел установяване дали са предпоставките за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, след което да се произнесе със съответен акт в 30-дневен срок от влизане в сила на решението.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Такива обаче не са претендирани. Ето защо съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 18-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Б., [дата на раждане] год.от [населено място], Р.Турция, с идентификационен номер 30847703260, ОТКАЗ от 01.10.2020г. , постановен от Трети секретар консулска служба - А.

Л. И. Т., за издаване на виза тип D по заявление ANK 20002194

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - трети секретар в Посолството на Република България в А. - Република Турция , за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България , в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

